

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ὁ Βάττεμπεργ ἐγύρισε λοιπὸν ἐπὶ τὴν Βουλγαρία καὶ γίνεται, βρὲ Περικλῆ, μεγάλη φασαρία.
Τοὺς αὐλικούς καὶ τὸν λαὸν τριγύρω του συνάζει καὶ χάσκων ἀσκαρδαμνκτεῖ στὰ μάτια τοὺς κυττάζει καὶ κλαίει σὰν μωρόπαιδί καὶ σὰν παλαιογυναίκα αὐτὸς ὁ ἄνδρας, Περικλῆ, ποῦ κάνει γι' ἄνδρας δέκα. Καὶ ὕστερα μὲ δάκρυα τηλεγραφεῖ τὸν Τσάρον νὰ τὸν ἀφήσῃ τὸν φτωχὸ στὸ θρόνο τῶν Βουλγάρων, μὰ κοκκινίζει ἐκ θυμοῦ ὁ Τσάρος σὰν καρπούζι καὶ μ' ἓνα τηλεγράφημα πατόκορφα τὸν λούζει.
Καὶ τότε οὖν ὁ Βάττεμπεργ κοπιόμενος καὶ κλαίων διακηρύττει φανερά πὼς παραιτεῖται πλέον καὶ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Ρώσων ξαναγράφει πὼς τῶν Βουλγάρων τάχιστα θ' ἀφήσῃ τὰ ἐδάφη, ὁ δὲ λαὸς σηκώνεται καὶ γίνεται καμίνι καὶ πιάνει τὸν Καραβελῶφ καὶ πάλι τὸν ἀφίνει, ἀλλ' ὅμως κ' ὁ Καραβελῶφ τὸν Σταμπούλωφ τσακόνει, ὁ δὲ Σταμπούλωφ τὸν Ζαγκῶφ ἀπ' τὸλαιμὸ γραπώνει, ὁ δὲ Ζαγκῶφ τὸν Μουλκουρῶφ ἐπὶ φυλακὴν πηγαίνει, τὸν Ῥαδοσλάβωφ δὲ αὐτὸς μὲ ἀλυσίδες δένει, ὁ Ῥαδοσλάβωφ δὲ ὁρμῶν τὸν Ζιρκῶφ συλλαμβάνει κ' ἓνας στὸν ἄλλον κρίνεται κ' ἓνας τὸν ἄλλο πιάνει.

Π.— Κι' ὁ Ἡγεμὼν τί γίνεται;
Φ.— Καὶ φεύγει καὶ δὲν φεύγει καὶ μόλις τ' ἀλογάκια του ἐπὶ τὴν ἀμαξία του ζεύγει, ὁ Ἄγγλος πρὸς τὰ ὀπισθεν μὲ δύναμι τὸν σπρώχνει, ἀλλὰ κ' ὁ Ῥώσος, Περικλῆ, εὐθύς τὸν ξαναδιώχνει κ' ἔτσι νὰ μείνῃ δὲν ἔμπορεῖ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ φύγῃ!

Π.— Σὲ μία κουταλιά νερό κ' ὁ Βάττεμπεργ ἐπνίγη.
Φ.— Τί λές, μωρέ;
Π.— Τί νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ σ' ὁμολογήσω; Μοῦ ἔρχεται, σὲ βεβαιῶ, νὰ τὸν περιφρονήσω καὶ οὔτε θέλω, Φασουλῆ, νὰ τὸν ἰδῶ ἐμπρὸς μου, διότι ἐκατήντησε ρεντίκοιο τοῦ κόσμου.

Φ.— Καὶ τί ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτὸν τὸν Ἡγεμόνα;
Π.— Κι' ἂν δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ μιὰ χρυσῆ κορῶνα, ποῦ ἔγινε, βρὲ Φασουλῆ, τοῦ κόσμου κλωτσοσκουφι, γιὰ ποιὸν ἐνδιαφέρομαι;... γιὰ σένα, βρὲ μαγκούφῃ;
Φ.— Μ' αὐταῖς τῆς ἐννοιας, Περικλῆ, ποτὲ δὲν θὰ σ'υχάσῃς καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἄδικα, θαρρῶ, πὼς θὰ γεράσῃς. Ὁ ἄνθρωπος ἀδύνατος ἐπλάσθη ἐν τῇ φύσει καὶ ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ κ' ἐκεῖνος ἐξανθήσει. Ἄν ἔφυγε ὁ Ἡγεμὼν, τί διάβολο σὲ μέλει; καὶ ἂν λαγούς ἡ Βουλγαρία μὲ πετραχήλια θέλῃ, φασκέλωσέ την μὲ τὰ δρό καὶ ἄς την νὰ σφυρίζῃ κ' ἐκεῖνος ὅπου τίποτα νὰ πάρῃ δὲν ἐλπίζει, θαρρῶ δὲν χάνει, Περικλῆ, ἂν πρὸ πολλὰ γυρεῦῃ καὶ λέῃ ὅ, τι τοῦρχεται καὶ ὅ, τι τοῦ κατέβῃ.

Π.— Μὰ τέλος πάντων ἔφυγε ὁ Ἡγεμὼν;

Φ.— Ποιὸς ξέρει ἂν τὰ παπούτσια τοῦ πτωχοῦ τοῦ ἔδωσαν στὸ χέρι, ἀλλ' ὅμως καὶ ἂν ἔφυγε, θαρρῶ πὼς δὲν θ' ἀργήσῃ, μὲ τούμπανα ἐπὶ τὴν Βουλγαρία καὶ πάλι νὰ γυρίσῃ, καὶ πάλι νὰ ξαναδιωχθῇ καὶ νὰ ξανάλθῃ πίσω...

Π.— Βρὲ Φασουλῆ, θὰ τρελλαθῶ καὶ θὰ παραφρονήσω.

Φ.— Βάστα, καῦμένε Περικλῆ...

Π.— Θὰ μοῦ κολλήσῃ τρέλλα μὲ τὰ πραξικοπήματα κ' αὐτὰ τὰ πήγαιν' ἔλα.

Πῶς ἔγινε, βρὲ Φασουλῆ, αὐτὸς ὁ κόσμος ἔτσι; ἀχοῦρι, σταῦλος, κυκεών, λαβύρινθος, κοτέτσι;

Φ.— Μὲ ξέναις ἐννοιας μὴ χαλᾶς τὰ μαῦρα σου πλεμμόνια κ' ἐφθάσαμε σὲ δίσεκτα κ' ἀφορισμένα χρόνια, ὅπου κ' αὐτὸς ὁ Σταμπούλωφ τὸν κάμποσο μᾶς κάνει καὶ εἶναι θυμιατὰ τᾶγγειά καὶ τᾶπαντὰ λιβάνι.

Π.— Καὶ οἱ σεισμοὶ τί γίνονται;

Φ.— Ἀκόμη περνοδίνουν κ' οὐδὲ ἡμέραν ἤσυχον τὴν γῆν μας δὲν ἀφίνουν καὶ δὲν εἰξεύρω χρήματα σὲ ποιὸν νὰ πρωτοδώσω... Μὰ δὲν φοβοῦμαι τοὺς σεισμούς, βρὲ ἀδελφέ μου, τόσο, ὅσο φοβοῦμαι τῶν σεισμῶν τὰς τόσας συνεπειάς, τὰς προσφοράς, τὸ ἔλεος καὶ τὰς φιλανθρωπίας, ἐκεῖνας τὰς ἐπιτροπὰς, αὐτὰ τὰ σοῦρτα φέρτα, τοὺς μύλους, τὰ βεγγαλικά, τὰ φῶτα, τὰ κοντισέρτα, τοῦ κόσμου τὰ σπρωξίματα, τὴν σύγχυσι, τὸν βρόντον, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα ἡμῶν τῶν προσφερόντων, ποῦ καθεμιά ἐφημερὶς εἰς τὴν ἀράδα βάζει, ἂν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, βρὲ Περικλῆ, προστάξῃ πὼς ὅταν δίνῃς κᾶτι τὴν δεξιὴν σου χεῖρα, δὲν πρέπει τὸ ἀριστερὸν καθόλου νὰ τὸ ξέρῃ. Αὐτὰ καὶ ἄλλα μ' ἔκστασιν νυχθημερὸν κυττάζω καὶ μὲ τοὺς ἐλεήμονας κ' ἐγὼ διασκεδάζω κ' ἀπάνω εἰς τὸ γλέντι μου φωνάζω μοναχός μου: «ὦ! τί ὠραία νὰ χαλᾶ τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου καὶ πανηγύρια καὶ χαραῖς τᾶλλο μισὸ νὰ κἀνῃ...»

Π.— Κατακαυμένα Φιλιππά!... καῦμένοι Γαργαλιάνοι!

Φ.— Τί διάβολο θὰ γίνωμε;

Π.— Ξέρω κ' ἐγώ, καῦμένε!...

Φ.— Κι' ἄλλοι σεισμοί, βρὲ Περικλῆ, θὰ γίνουν ὅπως λένε.

Π.— Αὐτοὺς τοὺς λόγους τοὺς φορικτούς εὐθύς ν' ἀνακαλέσῃς, ἀλλοιῶς θὰ φᾶς μπαγλάρωμα, ποῦ ἄρρωστος θὰ πέσῃς.

Φ.— Καὶ ἂν τοὺς λόγους μου αὐτοὺς ἐγὼ ἀνακαλέσω, νὰ ἐμποδίσω τοὺς σεισμούς ποτὲ δὲν θὰ ἔμπορέσω.

Ὁ γέγραπται, βρὲ μάτια μου, ἐκεῖνο καὶ θὰ γίνῃ.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα γιὰ ἐλεημοσύνη.